

Jeg skal sige til hr. Frank Aaen, at vi ikke har noget forlig med regeringen på dette punkt. Vi har sagt, at vi støtter det lovforslag, som regeringen har fremsat. Det er regeringens lovforslag, og vi har sagt, at vi vil stemme for det, når vi når så langt som til tredje behandling. Men det forudsætter, at vi gennemgår en grundig udvalgsbehandling, at jeg får min håndfæstning fra regeringen omkring regeringens økonomiske politik, og at man ikke vil pålægge erhvervslivet yderligere byrder, for det er tiden ikke til.

Med hensyn til hr. Duetofts spørgsmål til mig, kan jeg bekræfte, at hr. Frank Aaen altså ikke var velorienteret om den seneste udvikling. Og jeg vil sige til hr. Frank Aaen, at jeg ikke synes, at det medfører, at der ikke er noget påskud for at foretage et lovindgreb lige netop på det her tidspunkt, for hr. Verner Elgaard refererer jo til, at man starter nødslagtningerne, fordi vi er i færd med at lave det indgreb, som vi netop er i færd med. Så på den måde hænger tingene sammen, må jeg sige til hr. Frank Aaen.

Til hr. Søren Søndergaard med hensyn til den sjette ferieuge: Vi kan jo ikke på nuværende tidspunkt sige, hvad der vil være prioriteringen om 2 år, når overenskomstforhandlingerne starter igen. Det, vi behandler her, er de overenskomster, som skal løbe frem til år 2000, og hvad der vil være lønmodtagernes og arbejdsgivernes prioriteringer efter år 2000, kan vi ikke i dag sige noget som helst om fra Folketingets talerstol.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Arbejdsgiverne må til lommerne, hvis vi skal finde en løsning, proklamerede formanden for LO i går. Men problemet er, at der allerede har været besøg i arbejdsgivernes lommer. Finansministeren og skatteministeren har for længst været der og fisket nye grønne afgifter, arbejdsmarkedsbidrag, sygeskat og andre forøgelse af omkostningerne op af arbejdsgivernes lommer.

Derfor er det i dag finansministeren, der må til lommerne, hvis der skal findes en løsning, som ligger uden for den ramme, man hidtil har arbejdet inden for. Det er den eneste mulighed, hvis konkurrenceevnen skal fastholdes, hvad vi i Det Konservative Folkeparti lægger meget stor vægt på. Netop på grund af de byrder, som regeringen har pålagt virksomhederne, var den oprindelige ramme, som parterne forhandlede inden for, meget snæver, i al fald hvis konkurrenceevnen ikke skulle beskadiges. Derfor på-

hviler der regeringen et meget stort ansvar for, at parterne reelt har måttet give op, så et lovindgreb er blevet nødvendigt.

Herefter må befolkningen så i øvrigt gå i frygt og bæven og se frem til, om det om nogle måneder er skatteyderne, der skal til lommerne, eller om finansministeren vil begynde at tage ord som omprioriteringer og besparelser i sin mund. Det Konservative Folkeparti siger klingende klart nej til nye skatter og afgifter. Skal der efterfølgende strammes er løsningen omprioriteringer og besparelser.

Teknikken, de økonomiske beregninger og detaljerne i regeringens forslag vil vi analysere nærmere i udvalget, før vi tager endelig stilling. Men jeg vil gerne allerede her på Det Konservative Folkepartis vegne give udtryk for, at profilen i indgrebet er helt rigtig, og efter vores opfattelse helt i overensstemmelse med ikke mindst de unge familiers ønsker. Der bliver taget et væsentligt skridt i retning af at skabe bedre mulighed for, at lønmodtagerne kan få familielivet og arbejdslivet til at hænge bedre sammen.

Dette hensyn betyder åbenbart mere for lønmodtagerne end flere kroner i lønningsposen. Kronerne bliver jo så alligevel til 50-ører, når skatteministeren har været der. At skabe større pensionsformuer, som fagforeningslederne så kan sidde og spille matador med, bliver vist heller ikke prioriteret af almindelige lønmodtagere.

Denne prioritering hos lønmodtagerne er tilsyneladende kommet helt bag på lønmodtagernes forhandlere, der jo som bekendt anbefalede at stemme ja til det oprindelige mæglingsforslag. At lønmodtagerne stemte nej kom tilsyneladende så meget bag på lederne, at de i flere timer efter afgørelsen gik rundt og nærmest lignede krigsofre, der havde været udsat for et granatchok. Havde der været flere unge og flere kvinder i toppen af dansk fagbevægelse, var familie-hensynet for længst blevet opprioriteret, når der skulle stilles krav ved forhandlingerne.

Vi beklager dybt, at der er behov for et lovindgreb, og som sagt mener vi, at regeringen selv har et mega-ansvar for forløbet. Men at gribe ind er nødvendigt. Flere og flere sagesløse borgere bliver kraftigt generet af konflikten, som i disse dage strammer voldsomt til. Der bliver ikke gjort rent på hospitaler, på skoler, i børneinstitutioner, benzinen er sluppet op, problemerne med at sikre en etisk forsvarlig dyrevelfærd vokser fra time til time. Selvstændige